

TURINYS

Įvadas	12
1 Tarp kasdienybės ir geismo	21
2 Nuo nuotykių iki pančių	23
Kodėl saugumo paieškos slopina erotinę energiją	
3 Daugiau intymumo, mažiau sekso	42
Meilei reikia artumo, o geismui – atstumo	
4 Šiuolaikinio intymumo sąlygos	62
Kalba nėra vienintelis būdas suartėti	
5 Demokratija prieš aistringą seksą	78
Geismas ir egalitarizmas paklūsta skirtingoms taisyklėms	
6 Viskas įmanoma!	97
Protestantiška darbo etika imasi būdų sunaikinti geismą	
7 Seksas gėdingas; pataupyk jį tam, kurį myli	116
Kai puritonizmas susikerta su hedonizmu	
8 Erotinės elgsenos modeliai	135
Pasakyk man, kaip tave mylėjo, ir aš pasakysiu, kaip tu myliesi	
9 Tėvystė	154
Kai trys tampa grėsme dviem	
10 Apie kūną ir fantazijas	183
Erotinio proto šventovėje randame tiesų kelią į malonumą	
11 Trečio šešėlis	207
Kitoks žvilgsnis į ištikimybę	
12 Malonumo žvaigžde, įsižiebk	234
Sugrąžinti aistrą į šeiminių gyvenimą	
Nuorodos	257
Literatūra	267

Ivadas

Šiuolaikinių porų, kurias sieja ilgalaikiai santykiai, sekso istorijoje dažnai minimas slopstantis geismas ir ilgas lytinių alibi sąrašas, neva paaiškinantis neišvengiamą aistros mirtį. Rodos, pastaruoju metu apie tai kalba visi – nuo rytinių naujienų pranešėjų iki „New York Times“ žurnalistų. Jų manymu, per daug porų retai lytiškai santykiauja net tada, kai partneriai teigia myli vienas kitą. Šiandien poros pernelyg užsiėmusios, pernelyg įsitempusios, pernelyg įsitraukusios į vaikų auginimą ir pernelyg išsekusios mylėtis. Negana to, jų pojūčius galutinai atbukina įtampą turintys mažinti antidepresantai. Paradoksalu, kad tai nutiko kūdikių bumu kartai, maždaug prieš tris dešimtmečius paskelbusiai naują seksualinės laisvės amžių. Štai dabar šie vyrai ir moterys bei vėlesnės kartos gali mėgautis seksu kiek panorėję, bet, atrodo, nebetrokšta.

Neketinu ginčytis, kiek tikslūs tokie žiniasklaidos pranešimai. Be abejo, gyvename kur kas labiau įsitempę, nei turėtume, tačiau, man rodos, kalbėdami beveik vien apie lytinių santykių dažnį ir kiekybę, žmonės užčiuopia viso labo paviršutiniškiausias porų negalavimo priežastis. Manau, viskas daug sudėtingiau.

Psichologai, seksologai ir sociologai ilgai stengėsi išnarpinti šį Gordijo mazgą, siekdami išsiaiškinti, kaip suderinti seksualumą ir šeiminių gyvenimą. Apstu patarimų, kaip pajvairinti ilgalaikius lytinius santykius. Mums sako, kad dėl nuslopusio geismo kaltas nevykęs laiko planavimas, o to išvengsime atidžiau rinkdamiesi prioritetus ir ugdydamiesi organizacinius įgūdžius, arba bendravimo stoka – turėtume partneriui aiškiai išsakyti savo seksualinius norus.

Aš nelinkusi nagrinėti sekso statistikos – ar dar mylitės, kaip dažnai tai darote, kiek tai trunka, kas baigia pirmas ir kiek orgazmų patiriate. Man rūpi klausimai, į kuriuos atsakyti nėra paprasta. Šioje knygoje kalbu apie sekso erotiškumą ir poetiškumą, lytinio geismo prigimtį ir dilemas. Ką jaučiate, kai ką nors mylite? O kaip skiriasi jūsų pojūčiai, kai ko nors geidžiate? Ar tikras artumas visada užtikrina gerą seksą? Kodėl tapus tėvais taip dažnai ištinka erotinė krizė? Kodėl taip jaudina visa, kas uždrausta? Ar įmanoma norėti to, ką jau turime?

Visi trokštame saugumo, visų pirma dėl to ir užmezgame ilgalaikius santykius; bet ne mažiau svarbus ir nuotykių bei jaudulio poreikis. Šiuolaikinės romantikos požiūriu šiuos skirtingus poreikių rinkinius įmanoma suderinti. Aš nesu tuo tikra. Šiandien iš vieno žmogaus tikimės to, ką anksčiau gaudavome iš visos bendruomenės: saugumo jausmo, prasmės ir tęstimumo. Be to, iš ilgalaikių santykių norime ne tik romantikos, bet ir emocinio bei lytinio pasitenkinimo. Ar reikia stebėtis, kad dažna pora neatlaiko tokios naštos? Su tuo pačiu žmogumi ne tik patirti jaudulį, aistrą ir geismą, bet ir išlaikyti saugumą bei pastovumą sunku, tačiau įmanoma. Kviečiu ieškoti

būdų, kurie suteiks saugumui rizikos, familiarumui paslapties, o pastovumą praskaidrins naujovėmis.

Aptarsime, kaip kartais susikerta šiuolaikinė meilės ideologija ir geismo jėgos. Meilę palaiko artumas, bendrystė ir lygybė. Stengiamės pažinti savo mylimąjį, išlaikyti jį šalia, sumažinti mus skiriantį atstumą. Mylimais žmonėmis rūpinamės, jaudinamės dėl jų ir jaučiamės už juos atsakingi. Yra žmonių, kuriems meilė neatsiejama nuo geismo. Bet daugumai emocinis artumas apsunkina erotinę saviraišką. Globėjiški meilės elementai dažnai slopina nevaržomumą, leidžiantį patirti malonumą.

Po dvidešimties metų praktikos manau, jog, siekdamos saugumo, daugelis porų supanašėjimą klaidingai vadina meile. Ši klaida seksui – blogas ženklas. Jei norime išlaikyti abipusę trauką, tarp mūsų turi būti šioks toks atstumas. Aistrą kursto kitoniškumas. Kitaip tariant, erotiškumas klesti erdvėje tarp manęs ir kito žmogaus. Norėdami išlaikyti ryšį su mylimuoju, turime mokėti susitaikyti su šia tuštuma ir jos nulemta nežinomybe.

Negana to, geismą dažnai lydi nederami jausmai. Pirmiausia kyla agresija, pavydas ir neapykanta. Tyrinėsiu, kokios kultūrinės dogmos formuoja šeiminių lytinį gyvenimą, sudaro sąlygas jame įsivyrauti teisingumui, lygybei ir saugumui, bet kartu lemia nuobodulį. Jei miegamajame mažiau paisytume kultūrinės demokratijos, lytiniai santykiai galėtų būti aistringesni, žaismingesni, net atsainesni.

Norėdama pagrįsti šį teiginį, kviečiu skaitytoją į socialinės istorijos aplinkkelį. Pamatysime, jog šiuolaikinės poros labiau nei kada nors anksčiau investuoja į meilę; siaubinga, tačiau

kaip tik dėl tokio meilės ir santuokos modelio išaugo skyrų skaičius. Ar apskritai įmanoma laikytis tradicinės santuokos įsipareigojimų, gyvenimo trukmei per pastaruosius kelis šimtmečius pailgėjus dvigubai?

Mums turėtų praversti stebuklingas eliksiyras – intymumas. Nersime į pačias jo gelmes ir tyrinėsime jį įvairiais aspektais. Seniai metas išsklaidyti mitą, jog moterys – amžinos romantiškos, o vyrai – seksualiniai užkariautojai. Seniai nebetiesa ir tai, kad moterys ilgisi meilės, yra iš prigimties ištikimos ir sukurtos šeiminiam gyvenimui, o vyrų fiziologija lemia polinkį į poligamiją ir intymumo baimę. Socialinės ir ekonominės permainos, įvykusios pastaraisiais metais Vakarų istorijoje, pakeitė tradicines lyčių ribas ir šiandien minėtos savybės būdingos tiek vyrams, tiek moterims. Nors stereotipuose gali būti daug tiesos, šiandieniai santykiai pernelyg sudėtingi ir netelpa jų rėmuose. Regis, mylint lytis nėra lemiamas veiksnys.

Kaip porų psichoterapeutė, sukeičiau įprastus prioritetus. Mūsų srities specialistai mokomi iš pradžių pasidomėti, kaip partneriai sutaria, ir tik paskui teirautis, kaip jiems sekasi miegamajame. Tokiu atveju lytiniai santykiai tampa visų santykių metafora. Daroma prielaida – jei pavyks pagerinti santykius, pagerės ir seksas. Bet, kiek man teko patirti, taip nutinka retai.

Psichoterapeutai įpratę labiau kliautis žodžiais nei kūno kalba. Bet seksualumas ir emocinis artumas – du skirtingi dalykai. Norėčiau, kad kūnui būtų gražinta teisėta išskirtinė vieta diskusijose apie poras ir erotiškumą. Kūnas dažnai slepia emocijas, kurias pernelyg lengva užglaistyti žodžiais. Tos pačios jėgos, dėl kurių dažnai vaidijasi partneriai, – ypač galia, kontrolė, priklausomybė ir pažeidžiamumas, – įgyja žavesio,

jei išreiškiame jas kūnu ir erotizuojame. Seksas vaidina dvejopą vaidmenį: paiškina konfliktų priežastis, su intymumu ir geismu susijusių sumaištį ir padeda panaikinti šį destruktivų susiskaidymą. Kiekvieno partnerio kūnas, kuriame įrašyta individo istorija ir kultūriniai apribojimai, tampa tekstu, kurį skaitome drauge.

Tęsiant skaitymo temą, pats laikas paaiškinti keletą apibrėžčių, kurias rasite šioje knygoje. Aiškumo dėlei „santuoka“ vadinu ilgalaikius emocinius santykius – ne tik teisinį statusą. O kartais laisvai kaitalioju vyriškosios ir moteriškosios giminės įvardžius, nebūtinai turėdama minty konkrečią lytį.

Mano vardas išduoda – esu moteriškosios lyties atstovė. Galbūt ne taip akivaizdu, kad aš įvairių kultūrų mišrūnė. Gyvenau daugelyje šalių ir šios knygos temą perteikiu įvairiais aspektais. Užaugau Belgijoje, mokiausi Izraelyje, o išsilavinimą įgijau Jungtinėse Valstijose. Daugiau kaip tris dešimtmečius gyvendama įvairioje kultūrinėje aplinkoje, pripratau būti stebėtoja. Tai padėjo suprasti, kaip skirtingai sklaidžiasi mūsų seksualumas, kaip bendraujame vienas su kitu, apibūdiname meilę ir atsiduodame kūno malonumams.

Asmeninę patirtį pritaikiau profesiniame gydytojos, mokytojos ir konsultantės gyvenime. Mano sritis – tarpkultūrinė psichologija. Man ypač įdomu, kaip žmonės prisitaiko prie kitos kultūros, todėl dirbu su trimis jų grupėmis: pabėgėlių šeimomis, skirtingų tautybių sutuoktiniais (šios dvi grupės šiaudien dažniausiai keičia gyvenamąją vietą ir priežasčių esama labai įvairių) ir poromis, kurių partneriai kilę iš skirtingų kultūrų (tai gali būti tiek skirtingų rasių, tiek skirtingų tikėjimų atstovai). Kai partneriai užaugę skirtingoje kultūrinėje aplin-

koje, kultūrinius pokyčius lemia ne pasikeitusi gyvenamoji vieta – pokyčiai vyksta jų svetainėje. Mane ypač domina, kaip ši kultūrų sankirta veikia lyčių santykius ir vaikų auklėjimą. Daug mažiau apie tai, kaip įvairiai galima apibrėžti santuoką, nelygu, kokių požiūrių ir kokiomis vertybėmis remdamiesi vertinsime. Ar tai asmeninis dviejų žmonių, ar bendruomeninis dviejų šeimų reikalas? Aptarinėdama su poromis įsipareigojimą, intymumą, malonumą, orgazmą ir kūną, stengiausi užčiuopti kultūrinius niuansus. Galbūt meilė universali, bet kiekviena kultūra ją aiškina vis kita kalba – tiek tiesiogine, tiek perkeltine prasme. Ypač suklydau, kai paliesdavome vaikų ir paauglių seksualumo temą, nes visuomeninės vertybės, tikslai, paskatos ir draudimai aiškiausiai atsispindi auklėjant vaikus.

Laisvai kalbu aštuoniomis kalbomis. Vieną išmokau namie, kitų – mokykloje, dar kitų – keliaudama, o vieną kitą – įsimylėjusi. Darbe vienodai praverčia ir daugiakultūrė patirtis, ir poliglotės įgūdžiai. Tarp mano pacientų yra heteroseksualų ir gėjų (šiuo metu nedirbu su transseksualais), sutuoktinių, kuriuos sieja ilgalaikiai santykiai, vienišių ir susituokusiųjų pakartotiniai. Jaunų, senų ir vidutinio amžiaus. Skirtingų kultūrų, rasių, klasių. Jų istorijos atskleidžia, kokie kultūriniai ir psichologiniai veiksniai formuoja meilės ir geismo pobūdį.

Mano asmeninei patirčiai, taigi ir šiai knygai, bene didžiausią, nors ir netiesioginę, įtaką turėjo vienas dalykas, kurio negaliu nutylėti, nes jis paaiškina giluminius mano aistros motyvus. Mano tėvams pavyko išgyventi nacių koncentracijos stovyklose daugybę metų kasdien žvelgiant mirčiai į akis. Jie vieninteliai iš savo šeimų liko gyvi. Ši patirtis paskatino juos

džiaugtis gyvenimu, branginti kiekvieną dieną. Abu jautėsi gavę ypatingą dovaną – galimybę gyventi dar kartą. Manau, kad mano tėvai buvo nepaprasti. Jiems rūpėjo ne šiaip išlikti, bet atgimti iš naujo. Tėvai aistringai troško gyventi, džiaugtis ir mėgo puikiai leisti laiką. Vertino malonumą. Apie jų lytinį gyvenimą nežinau tiek: susilaukė poros vaikų – manęs ir mano brolio. Bet, spręsdama iš to, kaip gyveno, spėju, erotiškumas jiems buvo puikiai pažįstamas. Vargu, ar jie kada vartojo šį žodį, tačiau įkūnijo paslaptinę erotiškumo prasmę: seksą suvokė ne siaurąja šiuolaikine prasme, bet kaip gyvybingumą, kelią į laisvę. Būtent tokio požiūrio į erotiškumą laikomasi šioje knygoje.

Įtakos šiam projektui turėjo dar vienas svarbus dalykas. Mano vyras yra Tarptautinės traumų tyrimo programos Kolumbijos universitete vadovas. Jis dirba su pabėgėliais, karą išgyvenusiais vaikais ir smurto aukomis ir padeda jiems atsigausti po patirtų traumų. Norą gyventi ir viltį jiems grąžina pažadintas kūrybiškumas, žaismingumas ir gebėjimas patirti malonumą. Mano vyras tiria skausmą, aš – malonumą. Šie du potyriai glaudžiai susiję.

Žmonės, apie kuriuos pasakoju knygoje, neminimi padėkoje, bet esu jiems labai skolinga. Šių žmonių istorijos autentiškos ir cituojamos kone pažodžiui, bet jų tapatybės nesužinosite. Rašydama knygą dalijausi su klientais ištisomis jos pastraipomis. Dauguma idėjų kilo dirbant, o ne atvirksčiai. Be to, remiuosi daugybės profesionalų ir autorių, tyrinėjančių meilės ir geismo dviprasmybes, nuodugniais pastebėjimais.

Kasdien susiduriu su tikrove, neatsispindinčia oficialioje statistikoje. Vieni žmonės tampa tokie artimi draugai, kad

**TARP
KASDIENYBĒS
IR GEISMO**

1

Nuo nuotykio iki pančių

Kodėl saugumo paieškos
slopina erotinę energiją

Erotiškumą visų pirma kursto seksualumas. Jis įžiebia raudoną erotiškumo liepsną, kuri savo ruožtu uždega ir kursto kitą – virpančių mėlyną. Tai meilės ir erotiškumo liepsna. Dviguba gyvenimo liepsna.

Oktavijus Pasas. DVIGUBA LIEPSNA
(Octavio Paz. THE DOUBLE FLAME)

Vakarėliai Niujorke – lyg antropologinės ekspedicijos – niekada nežinai, ką sutiksi ar aptiksi. Neseniai sukinėjau ištaigingame įžymybių vakarėlyje, ir, kaip įprasta šiame didelių ambicijų mieste, manęs pirmiau pasiteiravo, ką veikiu, o ne koks mano vardas. „Esu psichoterapeutė, rašau knygą.“ Šalia stovintis išvaizdus jaunas vyriškis irgi rašė knygą. „Apie ką rašote?“ – pasidomėjau. „Apie fiziką“, – atsakė jis. Mandagiai uždaviau kitą klausimą: „Apie ką tiksliau?“ Jo atsakymo neprisimenu,

nes pokalbis nutrūko, kažkam manęs paklausus: „O jūs? Apie ką jūsų knyga?“ – „Apie poras ir erotiškumą“, – atsakiau.

Nuo tada, kai pradėjau rašyti knygą apie seksą, mano populiarumas vakarėliuose, taksi, manikiūro salonuose, lėktuvuose, kalbantis su paaugliais, savo vyru – bet kur išaugo kaip niekada. Suprantu, vienos temos žmonės atbaido, o kitos traukia lyg magnetas. Žmonės kalbasi su manimi. Žinoma, tai nereiškia, jog sako tiesą. Kalbėdami apie seksą, žmonės ypač linkę slapukauti.

Kažkas teiraujasi: „Ir apie ką gi rašote šia tema?“ – „Rašau apie lytinio geismo prigimtį, – atsakau. – Noriu išsiaiškinti, ar ilgalaikiai santykiai gali būti persmelkti geismo, ar įmanoma, kad geismas neišblėstų.“ – „Seksui meilė neprivaloma, bet meilei seksas būtinas“, – įsiterpia vyriškis, besiklausantis pokalbio iš šalies ir neapsisprendžiantis, su kuo bendrauti toliau. „Ar jus labiausiai domina sutuoktiniai? Heteroseksualios poros?“ – klausia kitas. Supraskite: ar ši knyga ir apie mane? Patvirtinu: „Tyrinėju įvairiausias poras. Heteroseksualias, homoseksualias, jaunas, senas, įsipareigojusias ir neapsisprendusias.“

Pasakoju, jog man rūpi, kaip išlaikyti santykių gyvybingumą ir jaudulį, jei tik tai įmanoma. Ar įsipareigojimas kaip nors slopina geismą? Ar įmanoma išlaikyti saugumą išvengiant monotonijos gniaužtų? Man įdomu, ar galima išsaugoti poetišką jausmą, kurį Oktavijus Pasas vadina dviguba meilės ir erotiškumo liepsna.

Apie tai kalbėjau su daugybe žmonių. Jų atsakymai dažnai kartojasi. „Neįmanoma“, „Na, tai ir yra pagrindinė monogamijos bėda, ar ne?“, „Būtent todėl vengiu įsipareigoti. Ne

iš baimės. Tiesiog nekenčiu nuobodaus sekso“, „Neblėstantis geismas? O kaip vienadienis geismas?“, „Santykiai rutuliojasi. Aistra virsta kuo nors kitu“, „Mano aistra išgaravo, kai pagimdžiau“, „Taigi su vienais vyrais miegi, o už kitų išteki.“

Kaip dažnai nutinka viešai diskutuojant, sudėtingiausi klausimai sukelia prieštaringų nuomonių, o niuansai parodijuojami. Todėl žmonės yra arba romantikai, arba realistai. Romantikams gyvenimas be aistros – ne gyvenimas; jie prisiekinėja niekada neišduosią tikros meilės. Romantikai kantriai ieško žmogaus, su kuriuo galėtų jausti neblėstantį geismą. Kaskart išgaravus geismui jie nusprendžia: meilė baigėsi; slopstanti aistra – mirštančios meilės ženklas. Jie labai dėl to išgyvena ir bijo įsipareigoti.

Romantikų priešingybė – realistai. Pasak jų, amžina meilė svarbesnė už aistringą seksą, o aistra paverčia žmones kvailiais. Tai pavojinga, griauanti jėga, o ja grįsta santuoka nieko verta. Nemariais Mardžės Simpson* žodžiais tariant, aistra – paauglių ir užsieniečių reikalas. Realistai labiausiai vertina brandą. Pradinis jaudulys tampa kuo nors kitu – gilia meile, abipuse pagarba, bendra istorija ir draugyste. Blėstančio geismo neišvengsi. Tenka tai išverti ir suaugti.

Romantikai ir realistai žvelgia vieni į kitus su gailėsčiu, švelnumu, pavydu, pasipiktinimu ir atvira panieka. Nepaisydami skirtingų požiūrių, jie sutaria dėl vieno: aistra ilgainiui išblėsta.

Aš atsakau: „Vieni susitaiko su išblėsusiais jausmais, kiti tam priešinasi, bet visi mano geismą esant laikiną.“ Roman-

* Viena pagrindinių amerikiečių animacinio serialo „Simpsonai“ veikėjų.

tikams už pastovumą svarbiau intensyvumas. Realistai labiau vertina saugumą nei aistrą. Bet tiek vieni, tiek kiti dažnai nusiivilia, nes nė vienas šių kraštutinių laimės neatneša.

Manęs visada klausia, ar savo knygoje pateikiu sprendimą. Ką žmonėms daryti? Už šio klausimo slypi *élan vital* – kūrybinės jėgos, erotinės energijos antplūdžio, dėl kurio jaučiamės gyvenantys, ilgesys. Kad ir kaip žmonės liaupsintų saugumą, vis tiek nepaprastai ilgisi šios jėgos. Taigi mano dėmesys sutelktas į akimirką, kai visus samprotavimus apie neišvengiamą aistros mirtį pakeičia viltis. Iš tikrųjų derėtų klausti: Ar galime tam pačiam žmogui vienu metu jausti ir meilę, ir geismą, nepaisydami, kiek laiko esame kartu? Kaip to pasiekti? Kokie santykiai tai būtų?

Inkaras ir banga

Galite mane vadinti idealiste, bet tikiu – suderinti meilę ir geismą įmanoma, tik ne visada juos jaučiame tuo pat metu. Tiesą sakant, saugumas ir aistra yra du skirtingi esminiai žmogaus poreikiai, kylantys iš skirtingų paskatų ir dažniausiai vedantys skirtingomis kryptimis. Mąslusis psichoanalitikas Stivenas Mičelas knygoje „Ar meilė gali išlikti?“ (Stephen Mitchell. *Can Love Last?*) aiškina, kaip spręsti šį galvosūkį. Pasak jo, visi trokštame saugumo: pastovumo, patikimumo, stabilumo ir tęstinumo. Šie lizdo sukimo instinktai yra žmogiškosios prigimties pagrindas. Tačiau mus taip pat traukia naujovės ir permainingos – kuriamosios jėgos, suteikiančios gyvenimui pilnatvės. Čia svarbu nuotykis ir rizika. Esame prieštaringos būtybės: viena vertus, siekiame saugumo ir norime viską numatyti, kita vertus, mums reikia įvairovės.

Ar teko kada stebėti, kaip vaikas sprunka nuo tėvų ir tuoj pat grįžta norėdamas įsitikinti, ar mama su tėčiu vis dar čia? Mažasis Semas gali tyrinėti pasaulį tik jausdamasis saugus. Patenkinęs atradimų poreikį, vaikas mielai grįžta į saugų tėvų prieglobstį. Šios veiklos jis neišsižadės ir suaugęs – jį pasieks kulminaciją meilės žaidimuose. Kartais Semas bus drąsus ir nusiteikęs rizikuoti, kartais ieškos saugumo ir globos. Jis gali dvejoti, bet vis dėlto bus labiau linkęs tenkinti kurį nors vieną iš šių poreikių.

Kas būdinga žmogui, būdinga kiekvienai gyvai būtybei: visiems organizmams pakaitomis reikia augimo ir ramybės laikotarpių. Bet kurį žmogų ar sistemą, nuolat susiduriančius su naujovėmis ir pokyčiais, galiausiai ištinka chaosas; o jei pernelyg sustabarėji, nustoji augti ir galiausiai miršti. Šis nesibaigiantis pokyčių ir stabilumo šokis – tarsi inkaras ir banga.

Visa tai būdinga ir suaugusių žmonių santykiams. Iš partnerio tikimės pastovumo ir patikimumo. Bet kartu viliamės, jog meilė suteiks transcendentinės patirties, leisiančios pakilti virš kasdienybės. Šiuolaikinės poros susiduria su iššūkiu, kaip saugumo ir nuspėjamumo poreikį suderinti su noru patirti jaudulį, paslaptį ir įkvėpimą.

Saujelei laimingųjų tai – jokia bėda. Jie lengvai gali suderinti garažo tvarkymą ir nugaros masažą. Jiems įsipareigojimas ir jaudulys, atsakomybė ir žaismingumas nekelia jokios įtampos. Šie žmonės gali ir įsigyti namą, ir jame išdykauti, būti ir tėvai, ir meilužiai. Trumpai tariant, jiems kuo puikiau sekasi derinti paprastus ir sudėtingus dalykus. Bet visiems kitiems ilgai išlaikyti aistrą – sunku. Deja, pernelyg dažnai meilės istorijos pakrypsta taip: aistrą paaukojame dėl stabilumo.